

(druhá reportáž z festivalu Prázdniny v Telči)

Příslloví o Svaté Anně se ráno 27. července příliš nenaplnilo, protože ve vzduchu bylo cítit, že bude zase jeden perný, či spíše parný den. The Beatles bohužel v Telči, ale ani nikde jinde již nevystoupí, ale parno odsunulo začátek Kocouří scény až na osmnáctou hodinu. Jak to bývá, účinkující jeli po stále více riskantní dálnici D1 a na rozdíl od Milana Chladila a kapely Bezefšeho se setkali s nehodou, a tak objížděli a pospíchali a to ještě nevěděli, že mají hodinu k dobru.

A tak o hodinu později stála na scéně **Krystyna Skalická** s akordeonem. Podle pravopisu jejího jména je zřejmé, že Krystyna pochází ze severní Moravy, při hlubší analýze z Těšína. Je jednou z dalších bývalých i současných kantorek ve folku. Jak je zvykem, většina děvčat s akordeonem je hodnocena jako veselá či smutná obdoba zpěvačky Radúzy. Na rozdíl od některých folkových kapel zmíněných v minulé reportáži bych se zde srovnání vyhnul. Krystyna Skalická je fenomén, je solitér letící hudebním vesmírem svou vlastní

dráhou. Zpívá a hraje vesele i smutně s odrazem lidových písní a má veliké charisma, dané bezesporu i její životní zralostí a dokáže diváka dostat. To pozdní odpoledne Krystyna Skalická nebyla na scéně sama. Krom toho, že ji od mixpultu sledoval Karel Vidimský Cimbura, známá osoba české trampské a folkové scény, stáli vedle ní i houslistka Barbora Baronová a Ivan Vohrna, jehož zpěv je na webu označen jako alikvotní. Koberec před pódiem obsadily i na Telč v neobvyklé míře malé děti a připomínal roztančené dětské jesle. Také jeden, a ne malý, barometr kvality.

Jeviště zámku zahájila brněnská kapela **Pocity**. S jejími členy, konkrétně se sólovým kytaristou Michalem Pospíšilem a kytaristou Alešem Vosáhlem jsem se setkal na jednom ze srazů Žalman klubu, kde vytrvale hráli a zpívali Kameloty. Ten večer dvojici doplnila i maminka Michala, Jitka s dvanáctistrannou kytarou, blond zpěvačka Lenka Hladíková a kontrabasista Karel Halama. Autorem většiny skladeb je Michal Pospíšil. Pocity to dobře hraje a zpívá, jen jsem občas zaslechl ozvěny Romana Horkého a tak trošku občas i Devítky. Nicméně se to dobře poslouchá

a není všem dnům konec.

O **Přeletu M. S.** jsem psal již tolikrát, že bych se asi opakoval. Všude jsou prezentovány jako tři učitelky a jedna podnikatelka s botami z Blovic, či jako čtyři hezká děvčata. Obojí je pravda a především všude, kam Romany Tomášková a Žežulková, Jana Ježková a Bobina Horvátová přijdou a zazpívají, je pohoda a radost. Pokud jsem psal v minulé reportáži v dobrém slova smyslu o ksichtu kapely, tak „Přeletky“ jej mají na první pohled a roztažený od ouška k oušku – jsou to dámy. Samy sebe shazují poznámkami o praštěných učitelkách, ale jako kolega si mohu jen povzdechnout, že tyhle holky a mnohé (ale i mnozí) další připomenou aspoň na okamžik slávu českého kantora, který učil děti mít rád hudbu a kdysi dávno i český národ a naši krásnou zem. Tyhle pojmy pokrývá prach euročlověka a tak o to větší díky nádherně znějícím, usměvavým a občas i uchechtaným čtyřem děvčatům z Blovic.

Psát něco nového o **Pavlu Žalmanu Lohonkovi** je ještě těžší. Žalman v Telči nikdy nechyběl a poznámky o tom, jak volá těžký déšť, jsou nějak neaktuální. Jo, to už je dávno. Ten večer Žalman s obvyklou a teď nevím jak už dlouhodobou sestavou kapely složené z manželů Brožových a podle mě z jednoho z největších muzikantských sympafáků Petra Novotného, zahrál a zazpíval to, na co publikum čeká a na co se těší. Zde není co dodávat a co analyzovat, Žalman zpívá nevím již kolikáté generaci svých fanynek a tak to má u legendy být. Zcela jistě ten večer své fanoušky nezklamal a bylo jim, jako vždy, dobře na duši.

Na terase zámku v noci plné hvězd vystoupila ve své hře **Království Anička Duchaňová** spolu s

Michalem Němcem

.Tohle představení bylo v pořadí třetí, které jsem s Aničkou Duchaňovou v Telči viděl. Fantazijní příběh malé dívky, která se od tatínka dostane do říše květin a zpátky trochu připomínal Alenku v Říši divů.

Anička Duchaňová krom svého velikého hereckého talentu používá loutky a spoustu chytře vymyšlených rekvizit. Kapelník Michal Němec jen potvrdil svůj komický talent, kdy například ve scéně o kořenech vyvolal neutuchající bouři smíchu. V prostředí zámecké zahrady pod zmíněným přívalem hvězd bylo divadlo krásným zakončením dne.

Úterý 28. července očekávalo déšť, který nezklamal. Pověstná dvanáctá to rozhodla a déšť ustal. Ten se náhle přihlásil na chvíli o slovo při vystoupení pražské kapely **Šantré**. Tenhle oblíbený a známý hudební kolektiv není nutno příliš představovat. Kapela má pevné základy v

tvorbě kytaristy a zpěváka Dušana Vainera. Dušan Vainer do svých písní při interpretaci nenápadně umísťuje stopové prvky Beatles, jeho veliké lásky. Již titulní skladba byla stopově kořeněna

Wit

h Little Help from my Friends

a jako vždy ne naposledy. Pokud se neustále vracím k pojmu „ksicht umělce“, tak jej Dušan Vainer a Šantré vytvořili dávno a pouze jej zdokonalují, pokud je to vůbec možné.

Zámek zahájila pražská **Devítka**. Přiznám se, že po odchodu bratří Hofrichterových kapelu již tolik nesleduji jako v době, kdy jsem je pravidelně vídával v Malostranské Besedě. Jenže tento večer se David a Tomáš Hofrichterové na jeviště na několik skladeb vrátili a v závěru doplnili stálou sestavu s Petrem Havrdou. Při starých a pořád dobrých skladbách Honzy Brože se mi vzpomínky příjemně vrátily. Honza Brož avizoval, že 9.9. 2009 se s bráchy sejdou v Žižkovském divadle, a tak to předávám i čtenářům FOLKtimu.

O svých srdečných záležitostech by publicista psát neměl, ale v reportáži lze udělat výjimku. Proto zcela nepokrytě píši, že Kateřina Garcia mezi mé srdeční záležitosti patří. Album s kapelou **Garcia** s názvem Garcia **Woven Ways** z roku 2007 mi znělo a zní v uších velmi často. Ten večer jej kapela s Kateřinou Garcia téměř celé přehrála a přezpívala i s pány muzikanty Lubošem Malinou, kytaristou Petrem Košumberským, bubeníkem Davidem Landštofem a baskytaristou Adamem Stivínem. Jako veletřešň na dortu se dostavil jako host i houslista Jan Hrubý a bylo hotovo a bylo nádherně. Toto vystoupení pokládám zatím za vrchol českých účinkujících v dosavadním průběhu festivalu.

Večer ale nekončil úsměvem Kateřiny Garcia, který nemizí, ale pokračoval v sále Lidušky. **Vaše k Koubek**

je osamělý běžec na české folkové, a nejen folkové, trati. Ten večer mě přikoval k židli, kdy jsem se od ní odpoutal jen v salvách smíchu. Minipříběhy vyprávěné Koubkovým nenapodobitelným způsobem nejsou jen hrabalovským pábením, ale jsou obyčejně moudré. Proti vypointovaným minipříběhům Václava Koubka je řada „mouder“, kterými se někteří doprovázejí mezi písněmi, pouhým tlacháním přerušným občasnou nepovedenou anekdotou. Koubek žije na zemi a nutí diváka, aby na ní spolu s ní zůstal, protože ke štěstí stačí tak málo, ale v této době plné honby za konzumem, tak málo. Koubek v písni křičí na lidi „já!“ a není to výraz sobectví. Václava Koubka bych poslouchal do rána a děkuji mu, že je.

Ve středu 29. července zvítězilo vedro a tak se dalo i koupat ve Velkopařezitém rybníku. Odpolední Kocouří scéna byla open scénou, ale vnímal jsem jen blíže neindetifikovatelný hluk přerušovaný potleskem.

Zato večer byl opět malým svátkem. Vidět a slyšet **Báru Hrzánovou** s kapelou **Condurango** nelze příliš často. Condurango je rostlina vyskytující se na svazích Kordiliér v Ekvádoru a v Bolívii a vyrábí se z ní i bylinný likér. Bára Hrzánová zvolila název kapely nikoliv z nedostatku jiného nápadu, ale úmyslně, protože na pozadí většiny skladeb zní hudba z této části světa. Condurango tvoří cellista Míla Šikola, kytarista a vokalista Vladimír Kosík, ten večer s ortézou na noze a kytarista a vokalista Ivo Novák. Malá dcerka posledně zmíněného, Karolína, seděla střídavě vedle mě, na zemi či pod pódiem a stále čekala, kdy táta zahraje na flašky, protože živě viděla tátu hrát poprvé. Bára Hrzánová nevypadá jako celebrita na talířích bulváru, ale je to krásný člověk se širokou a laskavou duší, nadaný velikým a všestranným talentem. Není ani zpívající herečka, ani hrající zpěvačka a je zbytečné ji definovat, protože je jen jediná Bára Hrzánová. V jejích písních je humor, lehkost, hra se slovy. V písni Zamilovaná cítím malé a zcela nezávislé souznění s Danou Houdkovou, dalším děvčetem prokazujícím, že předepsané míry Miss Universe a láskyplný svazek s fotbalistou se základním vzděláním či milionářem, později hledaným Interpolem, nezaručuje onu člověčinu, o níž tak hezky zpíval Michal Němec. Báru Hrzánovou nechtělo publikum pustit do zákulisí, protože se do ní musí každý po pár písních zamilovat.

Další perlou v náhrdelníku hezkých koncertních zážitků byla kapela **KOA**. Letos v červnu by bylo Zuzaně Navarové 50 let. KOA však v uplynulých pěti letech od její smrti našla svou tvář, a ne jednu. Jeden z nejlepších kontrabasistů František Raba, kytarový mág Omar Khaouaj, Camillo Caller za bicími a perkusemi a všestranný skladatel, zpěvák, klávesista a hráč na akordeon Mário Bihári dokáží publikum roztleskat, roztancovat i roztesknit. Ten večer neměl chybu.

O kapele **Epy de Mye** jsem psal ani už nevím kolikrát od jejího počátku. Ta trojice dvou mladých mužů a ženy s milým úsměvem zraje a zraje a kvete. Dnes hraje svou první ligu a hluboko pod ní se honí za pomyslným míčem řada kapel, které mi splývající v jednu šedou zónu. Je těžké najít svůj jasný obraz a povede-li se to, co chtít víc? Na nocturnu v Lidušce, spojeném s promítáním klipů, jsem Lucii Cíchové, Janu Přeslíčkovi a Lukáši Kazíkovi v duchu popřál, ať jdou na cestě k muzikantským štítům svým vlastním krokem plným hudební i textové invence, jak to má být u těch, kteří se nezastaví a neustrnou. Bylo to krásné zakončení večera.